

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 227: Cổ Đức Nói: Chỉ Cầu Dứt Sạch Vọng Niệm, Chớ Nên Tìm Kiếm Cái Chân Thật. Nếu Vừa Khởi Niệm Tìm Cái Chân Thật, Thì Ngay Đó Đã Trở Thành Vọng Niệm Rồi

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 016)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Cổ đức nói: Chỉ cầu dứt sạch vọng niệm, chớ nên tìm kiếm cái chân thật. Nếu vừa khởi niệm tìm cái chân thật, thì ngay đó đã trở thành vọng niệm rồi.】

Trong quá trình tu hành, đây là một lời khai thị vô cùng quan trọng. Cho nên người xưa dạy người tu hành, chính là nói: Ông cứ một mạch mà đi tới, đừng quay đầu lại, đừng do dự, thì tự nhiên sẽ thành công.

Ví dụ như bảo quý vị niệm Phật. Niệm Phật sẽ đạt đến Công phu thành phẩm, Sự nhất tâm bất loạn, Lý nhất tâm bất loạn. Quý vị nghe xong liền nghĩ: “Tôi phải chăm chỉ niệm Phật thôi”. Niệm Phật để cầu cái gì? Trước tiên là cầu Công phu thành phẩm. Niệm được vài năm, công phu vẫn chưa thành phẩm; lại niệm thêm vài năm nữa vẫn chưa thành phẩm; niệm cả đời cũng sẽ chẳng thể thành phẩm.

Nguyên nhân vì sao? Bởi vì quý vị có một cái vọng niệm “cầu công phu thành phẩm” xen tạp ở trong đó, cho nên nó không thể thành phẩm. Quý vị có một cái tạp niệm “cầu nhất tâm bất loạn” ở bên trong, xen tạp ở trong đó, thì quyết định chẳng thể đạt được nhất tâm bất loạn.

Không thể cầu chân! Vọng trừ bỏ rồi thì chân hiện tiền, quý vị hà tất phải đi tìm cầu cái chân nữa? Cầu chân chính là một vọng tưởng.

Quý vị muốn chứng quả, muốn thành Phật, mà trong tâm dấy lên một niệm “tôi muốn thành Phật”, thì quý vị quyết định chẳng thể thành Phật. Quý vị có một niệm “tôi muốn chứng A La Hán”, thôi rồi, cả đời này quý vị chứng không được A La Hán đâu.

A La Hán, Bồ Tát, Phật đều là những bậc đã tu thành Chánh quả. Trong chánh quả không có vọng niệm, không có vọng tưởng. Trong tâm quý vị cứ luôn còn tồn tại một vọng tưởng, vọng niệm, thì làm sao quý vị có thể thành chánh quả?

Cho nên điều này rất quan trọng: Chỉ cầu dứt vọng, chớ lại tìm chân; vọng đi rồi thì chính là chân vậy.